

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

HOTĂRIRILE CONGRESULUI AL XIV-LEA AL PARTIDULUI, CHEMĂRILE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU — VAST PROGRAM DE MUNCĂ ȘI GÎNDIRE COMUNISTĂ

UNITATE ȘI INDEPENDENȚĂ

Pentru munca și viața întregii țări, hotărârile marelui forum comunist sînt asemenea unui puternic fascicul de raze care luminează în timp căi și modalități ale gândirii și faptelor înaintate, călăuzitoare spre tot mai înalte trepte de progres și civilizație. Ecourile amploare dezbateri din Congres reverberază pe planul conștiinței patriotice, revoluționare, iar acestea are o semnificație aparte în aceste zile, cînd ne gîndim la acțiunile Mării Uniri, sîrbătoare scumpă inimii poporului. Ideile ca și faptele unitii și unității naționale se regăsesc în timp sub semnul ideilor și faptelor independenței depline, economice și politice, făcînd acel arc de pod tot mai întins și mai durabil cu tot ce am înfăptuit în anii glorioși ai construcției socialiste, în anii epocii pe care o trăim și al cărei eveniment la 21, hotărîtor în constituirea Congresului al XIV-lea al partidului. Pe drumul luminos, înalt și distinct deschis de marea forum comunist, unitatea indisolubilă a partidului și poporului își găsește expresia de cuget și acțiune revoluționară în însăși realitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului, act politic și social deosebit de important pentru că în esența lui stă explicația propriei noastre independențe și suveranității. Așa cum se subliniază în Rezoluția marelui forum, Congresul își exprimă profunda convingere că actul politic de importanță istorică al reînvestirii tovarășului Nicolae Ceaușescu în supremă funcție de secretar general al partidului reprezintă garanția cea mai sigură a continuității procesului de făurire a socialismului cu poporul și pentru popor, a înaintării neabătute a României, libere, independente și suverane, pe calea socialismului și comunismului — visul de aur al omenirii!

Dînd cea mai înaltă apreciere și aprobînd în unanimitate Raportul prezentat de secretarul general al partidului, tezele și orientările cuprinse în Exponerea conducătorului partidului și statului, Exponeri care au fost făcute de fapt marea forum și au constituit obiectul celor mai largi dezbateri în partid și societate, Congresul al XIV-lea rămîne înscris în istoria noastră ca un eveniment epocal, de o însemnătate care spune mult în împrejurările lumii contemporane.

Gheorghe Ioniță: „Vremuri de glorie”

MEREU CU PATRIA

gîndul nostru, inima noastră, sufletul nostru nu s-ar putea lumina de speranța răsăritului de astăzi și cu atât mai mult n-ar afla frumusețea zilei de mîine și n-ar atinge culorile voadelor pigulite-n bucurie, dacă n-ar trăi în adevărul nepieritor al patriei cu o însemnă și unică dragoste.

A fi cu patria în fiecare clipă înseamnă a te și ferici, a-ți putea împlini aspirațiile prin muncă și, cunoscîndu-ți istoria pînă în intimitatea ei inefabilă, a te cuprinde în verbul său, păstrător al virtuților nepieritoare ale neamului, precum grîul în pămîntul vesnic roditor.

Nimic nu poate fi mai presus decît patria, maica noastră minunată. Pămîntul străbun, respirația lui sună-n brazil eternului românesc, în cronicle bătrîne și în noile cronici ale evului socialist.

Patria are timpul de glorie în care au viețuit părinții și părinții părinților noștri, timp-continuu de noi, cei de acum; toți, la un loc, am schimbat și schimbăm etemeral în vesnicie.

Patria ne este îndreptățirea la libertate, suveranitate și independență, cîtează de a dura cu temei și credință deplină și demnitate marilor noastre cititori de azi și de mîine.

Patria este casa noastră cu pereți de soare, casă a muncitorilor și țărânilor, a cărturarilor și constructorilor; a celor care, din vechime și pînă în prezent, am lucrat și lucrăm cu abnegație să-i înălțăm traicic edificiiile cu care ne mîndrim, rod al acestor ani fără precedent de-a lungul istoriei. Vîrsta patriei este aceea a sentimentului apartenenței de loc și de limbă, aceea a cîteazăței și spiritului de sacrificiu.

Noi, cei de azi, ne adevărim în cartea patriei, în acest spațiu de inimă și gral, regăsiindu-ne, faptă cu faptă, mai puternici la asaltul pe care-l dăm viitorului, în zorii sunet și ai creației, om lingă om, suflet lingă suflet, înconjurînd patria întreagă cu răsufierea fîrberie a inimilor noastre.

Pavel Perș

Continuare în pag. a 2-a

Unirea — o idee-forță a literaturii române

O istorie a literaturii române văzută prin evenimente sau ordonată pe anumite idei fundamentale („în mers”) ce-au animat-o dintotdeauna ar fi nu numai interesantă la modul ilustrativ, dar chiar necesară de vreme ce cronologia culturală a fenomenelor investigate este, mai peste tot, o expresie a continuității spirituale. E, în alți termeni, vorba de acele linii de înaintare omogenă, ușor recunoșcibile în straturile de profunzime și care au făcut posibilă concepția organică a domeniului exprimată atît de limpede de un N. Iorga sau G. Călinescu.

Cu siguranță că, într-o astfel de Carte, epoca Marii Uniri ar însemna unul din acele capitole esențiale în a cărui mătăcă s-ar aduna năzuința de veacuri a cărturarului român privind ideea unității naționale, dar și aspirația multiseculară a poporului nostru pentru libertate socială și independență națională.

clorice în De neamul moldovenilor... Erudite vădit pe care abia Cantemir o egaleză cu Hronicul vechinilor a româno-moldo-vlahilor. Astfel de idei și cărți circula în întreg spațiul românesc, fără a ține cont de acele granite vremelnice, unele impuse de cancelarii aulice europene. Stolnicul Constantin Cantacuzino utilizează, bunăoară, în manuscrisul „Hungaria lui Nicolaus Olahus, marele umanist european din sec. al XVI-lea, pentru ideile sale valoroase privind originea, unitatea de limbă și teritoriu

Z. Cărlugea

Continuare în pag. a 6-a

Expresia aspirațiilor fundamentale, de veacuri, ale poporului român

Pentru oricare dintre cercetătorii de bună credință ce încercă să se aplece obiectiv, fără prejudecăți, asupra istoriei noastre naționale aceasta și se dezlăuie înconștient ca fiind, atît în trecut cît și în contemporaneitate, o inegalabilă lecție de demnitate și umanism, fiind, în mod evident, istoria unui popor pasnic și harnic a cărui creațivitate n-a obosit niciodată în pofida numeroaselor opreliști cu care a fost confruntat. Prin faptele sale de mare accent, ce i-au racordat ființa la istoria universală, poporul român a demonstrat și demonstrează și astăzi că pentru el adevărul sens al existenței înseamnă, deopotrivă, libertate socială și națională — condiții primordiale pentru întemeierea oricărui gînd de progres autentic și durabil, acel cadru social-politic care să faciliteze îmbinarea organică dintre nevoile de prosperitate ale țării și realizarea fiecărui membru al ei, așezate amîndouă sub semnul demnității.

Sub acest semn și în numele lui, ce îngloba atît de necesara nevoie existențială de neînfrîngere socială și națională, au luptat și s-au jertfit

„În deplină unitate, sub conducerea partidului nostru comunist, să ne angajăm în fața partidului, a poporului nostru să vom face totul pentru realizarea acestor minunate obiective, să vom asigura triumful societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, să vom ridica nivelul de viață, de bunăstare și fericire al întregului popor, asigurînd întărirea continuă a independenței, suveranității României, ca țară liberă, demnă, în rîndul națiunilor libere ale lumii!”

NICOLAE CEAUȘESCU
(din Raportul la cel de-al XIV-lea Congres al P.C.R.)

Sensul istoriei

eveniment de excepțională însemnătate în viața social-politică a patriei, Congresul al XIV-lea al partidului reprezintă — prin hotărârile adoptate de marea forum, prin actul de unanimitate națională al realegerii tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului — o amplă, lucidă și cîteazățoare deschidere a tuturor orizonturilor muncii și creației către prag de mileniu. El consfințește opțiunea definitivă a poporului român pentru socialism — cale unică de dezvoltare multilaterală a țării — pentru un viitor glădit pe temelia independenței, suveranității și bunăstării.

Socialismul românesc se definește astfel într-o continuitate organică a marilor ideuri ale poporului devenind, prin înfăptuirea acestei epoci, expresia cea mai înaltă a realizării aspirațiilor națiunii noastre. Cîtam din Raportul prezentat de către tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congres: „Dar întotdeauna trebuie să subliniem că adevărul făuritor al istoriei, al vieții, al națiunii și al independenței este poporul însuși; el a fost acela care în nici o împrejurare nu a capitulat, a ținut sus steagul luptei, cîteodată cu grele pierderi, dar a făcut totul pentru a asigura viitorul urmașilor lui, viitorul poporului nostru! Numai înțelegînd bine toate acestea vom putea să tragem concluzii corespunzătoare pentru activitatea de făurire a socialismului, de dezvoltare viitoare a patriei noastre pe calea socialismului, pentru întărirea independenței și suveranității României!”

O idee fundamentală care-și găsește concretizarea în saltul uriaș pe care România contemporană l-a realizat pe scara progresului și civilizației. Fiecare zonă a țării, fie-

care oraș, fiecare sat a primit în anii socialismului și cu deosebire după Congresul al IX-lea al partidului, dreptul la înnoire permanentă, la înflorire multilaterală. Printr-o muncă eroică, printr-o imensă investiție de inteligență și știință, poporul român a anulat marile și aparent insurmontabile decalaje de dezvoltare moștenite de la vechea orînduire, inversînd termenii unui raport ce părea imuabil înainte de victoria Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944. A devenit dintr-o țară „eminente agrară”, slab dezvoltată, o țară industrial-agrară, cu o industrie modernă, organizată pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, cu o agricultură socialistă înfloritoare.

Este acesta argumentul suprem al opțiunii pentru socialism, al faptului că pentru poporul român socialismul n-a reprezentat, nu reprezintă și nu va reprezenta niciodată un experiment social oarecare de negociat ori de contestat „la marea verde”, a vizîntorilor de iluzii ori a aventurierilor politici care-și inchipue că a pot întoarce înapoi roata istoriei. Pentru că aici, pe pămîntul de la Carpați și Dunăre, viața și conștiința unei națiuni întregi au evoluat firesc în sensul istoriei proprii, către deplina independență economică și politică pe care am cucerit-o sub conducerea partidului comunistilor, a încercărilor strategice al destinului românesc, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Acest adevăr, sublimat cu pregnanță de documentele și dezbaterile marelui forum comunist din noiembrie, reprezintă cheia de boltă a edificîului pe care ni l-am fărîm, garanția înaintării demne spre viitor.

Nicolae Dan Frunteletă

Măsura vieții

este un adevăr indecșt cunoscut — și, de altfel, probat de întreaga istorie a literaturii noastre, dincolo de curențe, orientări, școli ori cenzurări — că judecătii vremii și a contemporanilor n-au rezistat decît acele creații care într-un fel sau altul s-au făcut ecou unor realități sociale, de regulă cele din imediata și nemijlocita apropiere a scriitorului. Și s-a întimplat, se întimplă așa (și avem toate motivele să credem că și în viitor va fi tot astfel) fiindcă ceea ce numim cu un termen împrumutat din sfera producției materiale, beneficiar al actului de creație, în speță al operei, adică cititorul astează întotdeauna ca beletristica să-i ofere modele (și cazul prozei indecșt), ori să-i reducă în prim-planul atenției ideile, sentimentele, gîndurile, principiile ce sînt de universală și care-l preocupă, care-l frîmîntă pe parcursul existenței sale străbătută de întrebări și probleme cărora le caută rezolvare. Iată de ce mi se pare că validarea cea mai solidă, probată de o îndelungată istorie, a operei literare vine, chiar mai înaintea criticii și istoriei literare, din partea celui care își face din „consumul” literaturii un fel de sîrbătoare a sufletului (atunci cînd aceasta răspunde unor așteptări care nu sînt nici puține și nici mici!) și totodată un fel

de „examen” de verificare a propriilor idei și gînduri prin pagina operei în care caută să se regăsească.

Fiește, în marginea relației autor-cititor acestuia nu sînt, nu pot fi decît cîteva reflecții, însă mi se pare că ele sînt esențiale și că trebuie avute în vedere de către orice autor care aspiră la penetrabilitatea scrisului său în rîndul publicului larg și — prin asta — la durabilitatea creației proprii în timp. Desigur, ar fi o naivitate să confundăm largă accesibilitate cu valoarea și perenitatea operei, însă această latură ce ține intructiv de sociologie nu poate fi în nici un caz neglijată fiindcă, la urma-urmelor, nimeni nu scrie pentru sîrta și nici pentru un mic grup de inițiali. Vremea turnului de fildeș a apus de multă vreme. Scriitorul coboară în cetate, în mijlocul cititorilor, a celor care-i inspiră și-i judecă totodată opera.

Toate aceste gînduri și reflecții legate de condiția scriitorului contemporan și mai ales de destinul operei literare actuale mi-au fost și mi sînt de fiecare dată prilejuri cînd în cuvîntările sale secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se adresează creatorilor de

Florentin Popescu

Continuare în pag. a 6-a

REMEMORĂRI Noapte de Decembrie

Pe 2 decembrie 1989, Nicolae Labiș ar fi împlinit 54... Nu l-am văzut decît o dată, o singură dată, o singură dată l-am prins în raze unei priviri scurte și lacome. Era în vîrsta anului 1935, cu un an înaintea tragicului său sfîrșit. Venisem în Capitală într-o excursie de trei zile și, în ultima zi, la insistențele mele repetate, poetul Rusalin Mureșanu a promis să mi-l prezinte pe Nicolae Labiș.

Pe la amiază m-am postat în curtea fostului sediu al „Gazetei Literare” din B-dul Ana Ipătescu. După cîte îmi amintesc, tot aici era și redacția revistei „Tînărul scriitor”. A trecut o jumătate de oră dar prietenul și conjuțetele meu nu s-a arătat. La un moment dat, am auzit pe cineva exclamînd: „Uite-l pe Labiș!”

Mircea Micu

Continuare în pag. a 6-a

Luceafărul

prin realitatea lor că n-a fost așa. Atunci, de ce Jorj n-a reușit să învingă împotriva mătusii sale? De ce măcar n-a căutat să o convingă că mă iubeste? Poate că și eu am o vină. Sunt sigură că o am. N-am încercat niciodată să mă apropii de fiinta aceea. Jorj mi-a și reproșat la un moment dat că nu-l dau atenția cuvenită... Parcă așa a spus... Mi se pare că am ris și apropiindu-mă de urechea lui i-am spus: „Nu-mi plac oamenii urși și femeile nemăritate până la trezeci de ani!” Jorj a ris și m-a îmbrățișat. Oare ce naiba fac? Trezar de parcă aș fi simțit din nou îmbrățișarea lui... Nu. Nu se poate. Jorj Crudu și-a aplecat prea mult urechea la vorbele mătușii Nuli. Imi pare rău că n-am avut curiozitatea să-l întreb ce anume avea de reproșat, ce nu-i convenea în comportarea mea, în originea mea, în gusturile mele... Nici măcar nu sint sigură că le știa. Timpul și-l consuma în cea mai mare parte la etajul trei al Clinicii. Teza doar să mănânce și pentru a pleca seara tîrziu, acasă. Jorj a mărturisit că o dată pe săptămînă, mătușa lui urca în autoturism și pleca undeva în afara orașului. Nu știa nimeni unde anume. Jorj bănuia că petrecea de fiecare dată un ceas, două în natură. Altfel nu putea fi. Am planuit la un moment dat să-l urmăresc. Nu te-am ținut de planul nostru. Aveam prea mare grijă de iubirea noastră, de iubirea noastră personală... N-am știut că o dragoste trece apărută mereu; femeia trebuie să fie aceea care să vădă precum hiema în desert pentru a salva orice dragoste... Poate și bărbatul ar trebui să facă la fel...

Tablouri de George Rădeanu

alexandru ivănescu

Catarge

Apoi, fiecare arunca în focul replicii vechi rune - catarge aurii sălitate de vinturi din valuri spre cer...

Trunchiul ardea, și rune, în alba blănuși, albe în flăcări ardeau luminind oameni de gheață.

Sint mai atent la ce-a ascuns cuvîntul/versul La ce-i în el și la ce încă nu-i Ca numărul ce poartă-n sine lui Materia mentală - Universul

Palimpsest din Hesiod...batistele pe care le fluturau pe chei în împinindu-și sau petrecindu-și bărbății le aruncau pline de lacrimi.../lipsuri în text... Mările au secet Corăbiile zac scorogite la tîrm Urgia lui Zeus s-a năpustit asupra aheilor Creierile nu mai sint bune nici de arțide.../lipsuri în text...

Ora arborilor... Cînd - obosite - clipile se odihneau în privirile arborilor, sub care aștepta dragostea necunoscută, în univers bătea ora întregă, nemăcinată în secunde de valurile trecerii.

Plecînd spre vama ploilor... Abia plecai spre poarta-ndepărtării și gîndul meu îți trimitea poeme, pe stropii ce ne-au botecat, ai mării, din valul ce-l visez și ne mai chema.

S-au dus acele seri și ore-sfinte prin început - ce nu se mai repetă; doar veșnica aducere amînte vestală fi-va-n templul de egrătă.

Plecai prin seara de septembrie, caldă, c-un zîmbet trist, necunoscut nici ție; chemam tot cerul mării să te vadă, să te vegheze steaua noastră vie.

Poeme de gheorghe tomozei

Ce știu

Sărutul gurii jînduite-atîta vreme acoperă acum cine știe ce glorios dinte de tablă.

Cupa mirasmelor a devenit numai bună de scrumeră, amintirile se-acoperă cu fotografiile și cu mil.

Nu mai somnul ne rămîne curat.

Trăiesc pentru tot ce nu știu. Ceea ce știu că știu mă va pierde.

Colecția de dezastre

Intru numai în războaiele despre care e de presupus că vor fi mondiale. Dintre corăbii le prefer pe cele cu zbaturi, pierderea și uitarea imi sint mai aproape decît lingurițele de argint uitate în tineretea ce semăna cu vacanța. De todeauna stau la gura unei gropi, la gura frigului și a toamnei și la gura prin care trec caravane cu fildeș a celei ce-mi spune că nu m-a iubit...

Îndurare

Doare dorul, doare dorința, durerile dor.

Ploile ne cad peste creștet în gură. Îndurăm. Îndurăm piatra și lemnul și frunzișul cel veșted.

Pină și fierul vechilor instrumente de tortură îndură.

Desen ars

Lumina scăzută, anotimpul toci, piatra roasă,

nu mai pot umple aerul uzat dintre noi.

Psalmul de fum

Cin-cin I De-acum nu ne mai ciocnim capetele pe perna de fum, nu-mi mai citești, cum știai, fruntea ca pe o biblie tipărită în Braille.

O făceam să-mi semene zodia Taurului cu coarne de cremene, te chemam cu tendrețe arhaică în rozolană, pe latinie și-a aramaică.

Doar nervii și barba din mine mai cresc, miinile mi se termină nefiresc...

Fotografia din turn

Vă trimit acest fulger coclit din turnul meu (parter plus șapte etaje), ars de fum erotic al unor ieftine luminări la ora cînd în vechile fotografii se-aprind țigări și se ating inele.

Fotografiile sint măști de piele caldă în acest turn și cărțile sint cărămizile ce-nchid frumosele femei arheologice cu care s-a-mpodobit cîndva trupul meu.

Vă trimit acest fulger pal ce m-ar putea aminti.

Închipuți-vă că vorbiți la telefon cu o fotografie.

Rinduri, rinduri

Sint aici și-aduc jertfă. Adun pe chip o ploaie de flurai. Avutul mi-a fost prădat: metalurile, lemnurile.

Sint aici și-aduc jertfă.

Mai e de rost o singură propoziție.

Captiv

Ajun în cinștia bucatărie a destinului curăț de coajă cartofilui anul imperiu. Sigur, n-am să-i termin pe toți dar sint tenace, le vorbesc slujnicilor în metru antic și călăii, din turn mi-aruncă jupuța catifea a pierșiei și oasele ingerului fiert la amiază.

Imi cos cu greieri cămașa roasă, eu insumi ros de lubrice poște și dorm iepurește între tîngiriile turcești și satire.

Cîndva imi voi plăti libertatea cu ouă de camfor.

Cîndva, altcîndva...

acum, tocmai acum, noi nu ne mai iubim.

Am vrea să fim iar tandri, să adormim îmbrățișați, să cucerim continente și mări într-o lume fără contur, dar nu ne mai iubim.

În oglinda privirii - zîmbete de imprumut, gesturi mecanice, buni actori, prea buni, în viața pe care o urmăim,

fără să mai vrem, însă, nimc. Acum, cînd lingă noi respiră o mare dragoste, voi pleca.

Valea-cînd plină cu flori de păpădie și întrebări caraghioase, trenul e același, aceeași călătoria - biletul, deja verificat, mai este încă valabil; - bătrînul controlor mă cunoaște de cînd eram copil și mă jucam adăpostindu-î în palmele marii un cartier de amintiri.

Tu n-ai să vii, tu n-ai venit; - în gara părăsită doar eu mai aștept, doar eu sint banca de lemn, peronul murdar, insectele lipite de becuri, zbatîndu-se înutil, doar eu, Pandora, din nou, așteptînd un tren despre care știu că nu va veni niciodată.

dana oprită

Prin ochiul de sticlă al memoriei

Din miopia unui sfîrșit de emoție în aer plutea un nou revicim al iubirii, inventat de curînd de un neînsemnat compozitor...

Din dragoste înălțasem un om de zăpădă. Ultimele sentimente le înecasem la douăzeci de mii de leghe sub mări - le trimiseseam să mai rădăcească alte citeva milenii prin galaxii de uitare.

Și acum - miopia acestui sfîrșit de emoție, fricotind extravaganța ei armură din colți de elefant (pe care, cîndva, o dorisem atît de mult) întocmind glosare cu nume celebre de îndrăgostiți

din ultimele secole, din viitoarele zile și săptămîni.

Nimic nou prin ochiul de sticlă al memoriei.

Totul derulîndu-se exact, de fiecare dată, ca într-o glumă - desigur, bună - pe care ai spus-o în nenumărate rinduri și o repeți, mecanic, de cite ori ție se cere.

Pandora, din nou

Acum, cînd dragostea-i mai mare și ne citim destinul în stele,

gheorghe alexandru dinică

Știu - seceta ce-a prăbușit destine poate că ar mai vrea încă o rană, dar eu mă voi ruga să te-nlumine fulger olimpic, prin ploaia-vamă.

Și-mi reazem sufletul de toamna blindă, sprîncîndu-se secetă-și să bată lin sub cerul ne-nrosit de vreo osîndă, căci eu aici cu lacrimi mă închin.

Dar tipă-n boltă-un gînd cît universul, căci sint ceasornice greșite-n el; să-mi afle-acei ceasornicari tot versul și templele pîndite de oțel l...

Statui

Dincolo de perdele iubirea își răsfîră pletele singurătății.

Aici, în vîzului lumii, ogînzile mele, ogînzile privirii

iscoditoare, ocrotind seclurile pe care voi ridica statui de dragoste amintirilor.

Copacul

Copacul dezmoștenit de cîntecul privighetorii, părăsit de toate păsările se usucă, dezgolindu-și crengile,

cum este despuiat un răufăcător și aruncat în groapa comună... Un vierme neînsemnat îi va rotîndi sufletul, căci o trădat cîntecul păsării, lăsînd-o descoperită în timp ce cînta spre a-l înflori coroana în fructele dăinuirii. El, copacul trădător, și-a deschis frunzișul ca o fereastră a morții în fața puștii vinătorului...

Evanescențe vitrine

Dincolo de vitrine se ascunde fericea bănuț, dar niciodată somnul nu lasă vitrinele deschise visului; doar palide amintiri dintr-o noapte în care boarea de duh s-a preumbat printre formele ideale de trupuri - mirifica forță a dimineaței pentru încă un pas înspre a fi.

plastică

Emblema firescului

Pictura Anel Ruxandra Ilfoveanu stă sub semnul unei simplități a expresiei în orizontul căreia valorile plastice ale imaginii nu alcătuiesc niciodată un scop în sine. Intr-un anume sens, e o pictură tutelată de mirajul jocului secund. Sau poate mai exact spus, de mirajul unei lumi secunde, mai pure, la care motivul pictat tînde a face mereu recurs. Acesta creșterea dedublare a realului sub efectul unei priviri pline de înțelger și candoare, se dezvăluie din firea gusaș sau pinză, în dialogul neîntre-rup dintre „apropape” și „departe”. Planul apropiat este al obiectelor, al lucrurilor și ființelor ce atrag atenția artistei. Sint obiectele „umile” ale naturii statice, aceleași pe care Minulescu le vedea cîndva, într-o cronică, înobilate, transfigurare de penele pictorului. Sint, apoi, elementele priveliștii la fel de familiare, a satului de sub munte, cu case animate de pantele colinelor și pilcîri rare de copaci destrunziți. Acestui univers încheșat și bine definit ca atmosferă, artista îl conferă un farmec, am spune, domestic, abordîndu-l în intimitatea sa, cu o decizibilă franchețe. Restituindu-ni-l astfel în chipul cel mai autentic, ea nu-l exclude tensiunile,

Elena Greculescu: „Flori”

Mihai Ispir

muzică

Zilele muzicii românești

Desfășurat în cadrul zilelor artei muzicale românești, ciclul de amplă rezonanță inițiat de Filarmnica „George Enescu”, concertul susținut sub bagheta lui Cristian Măndea a adus în atenția publicului și specialiștilor două prime audții relevînd aria diversă de investigație pe tărîmul tehnicilor de compoziție pe care le abordează creatorii noștri.

„Marea Unire” - concert pentru percuție, clarinet și orchestră, op. 42 nr. 2 de Liviu Dăncănu - a fost gîndit, după cum afirmă compozitorul, „ca un omagiu adus Unirii de la 1 Decembrie 1918 și ca o cîntare adusă Unirii de azi a națiunii noastre”. Compus în 1983, lucrarea se organizează în trei părți, într-o scriitură ce exclude, în prima parte, corzile, în cea de a doua - suflători - ultima parte reintregînd „sufletul” orchestral, o muzică de avangardă, pe care Liviu Dăncănu o abordează atît în creațiile proprii, cît și în concertele susținute cu formația „Archaeus” pe care o conduce), afirmînd cu siguranță sonorități aparte pe care combinatule timbrale și ritmice le propun în acest tip de muzică. Partiturile celor două instrumente soliste (Alexandru Matei și Ioan Goșă), susținute cu precizie și decizivitate cunoscută a specificului muzicii moderne,

sint concepute antinomic. Cea de a doua lucrare prezentată în primă audție, Simfonia a VI-a „Patria eternă” de Liana Alexandra, se situează în sfera unei muzici de generoasă inspirație melodică, în care sonoritățile de sorginte folclorică abundă, transfigurare, metamorfozate. Suprafețele ample, de liniste atemporală, se tes cu discreție, lăsînd în prim plan doinirea flautului sau semnalele de sonorități de buclum; pe suportul obstinat al corzilor, melopea flautului se desfășoară expunînd o monodie brodată pe o canava heterofonă sau polifonă. Partea a III-a constituie momentul dinamic al lucrării, aducînd, ritmurii pregnante, virtuții sonore punctate de accentele suflătorilor, de percuția bogată. Pe suportul loviturilor egale, implacabile, ale timpanului, suflătorii realizează în sonorități masive o atmosferă încărcată, tensionată prin prelungirea obsesivă, relaxată apoi în sonorități irizate ale corzilor, pe care, în finalul simfoniei, flautul expune, din nou, o melopee doinată, care se pierde în infinit. O lucrare ce își propune rememorarea și reformularea preocupărilor prezente în compozițiile anterioare ale Liane Alexandrei în sfera sondării unor structuri ritmice și modale aparținînd etosului româ-

nesc. Un titlu sugestiv - „Patria eternă” - reliefează inspirata imagine de profunză spiritualitate a universului românesc, concretizată în sonoritățile inconfundabile ale cîntului nostru străbun.

Liant al acestor două lucrări în primă audție, inscrite pe linia căutărilor dar și a perpetuării tradiției, Concertul pentru pian și orchestră de Paul Constantinescu, avîndu-l ca solist pe Valentin Gheorghiu, a readus în atenția melomanilor un opus îndrăgît din literatura concertistică românească, apolind la structuri ritmico-melodice de factură populară, atît de apropiate compozitorului. După atacul incisiv al pianului, dialogul solist-orchestră se realizează fie în sonori aerate, fie în structuri stene de Joe popular, cadențate reducîndu-se secvențe tematice într-o degulare cvasiimprovizatorică; partea a doua, ritmul se desfășoară în arcuri ample subliniate de crescendo-decrescendo-uri subtile, creînd momente de gravitate patetică ce se luminează treptat pentru a izbucni, în final, într-o cascadă exuberantă, colorind în tente vii o glumă muzicală de o vervă spumoasă.

La pupitul orchestrei Filarmicii „George Enescu”, dirijorul Cristian Măndea a realizat pagini sensibile, vibrante, imprimînd interpretării nota specifică a temperamentului său romantic, impetuos, prezentată sa, ca și a lui Valentin Gheorghiu pe podiumul de concert, transformînd de fiecare dată seara de concert într-o adevărată sărbătoare a muzicii.

Anca Florea

GEORGE PANU CREANGĂ

«Homer al nostru»

memorialistul George Panu în ale sale Amintiri de la „Junimea” din Iași relatează răspunsul lui I. Creangă la întrebarea „cum se face că te-ai povestit așa bine mințile”, acesta ar fi răspunsul: „Apoi cum să nu le știu pe de rost, dacă de la cinci ani (...) în fiecare seară aproape, am auzit de sute de ori poveștile pe care vi le povestesc și eu”.

„Simplu, naiv, curgător, în aparență de un mare talent, în realitate, Ion Creangă intrinsec este deosebit de frumusețea acumulată în povestirile populare, roade a nenumărați povestitori anonimi în nesfârșite timpuri” (L. Rebreanu).

Identificate și în folclorul altor popoare, poveștile lui I. Creangă surprind prin originalitate. Eful în care poporul intruchipază artistic un motiv folcloric, fie autohton, fie dobândit din circulația folclorică, îl face viu. În circulația motivelor esențială rămâne intruchiparea artistică dobândită într-un anumit context național și nu existența unui motiv în folclorul mai multor popoare.

Originalitatea poveștilor, așadar, nu constă în materie, conținut, și nici în prototipuri, căci motivul e universal și general: descrierea, povestirea lui, forma artistică în care e îmbrăcat (de povestitor) îi conferă valoare și caracter specific. Astfel, datorită mijloacelor specifice de realizare și expresiei, poveștile se individualizează într-un anumit fel propriu, așa încât originalitatea nu constă în fondul lor, în conținut, căci — sublinia M. Eminescu — „deși populară românească (...) se află și la alte popoare, la cel german bunăoară”, el „ceea ce e original, e modul de a le spune, e acei graful românesc cu care se îmbracă ele, sint difuzivitate locale, potrivite cu spiritul și cu datinile noastre”.

Relevat literaturii române, de M. Eminescu — „marele său prieten” — această sotecă de povești lui I. Creangă a rămas pe neașteptat în fața viziunii lui al poporului nostru propriu, povestitorul și se părea reprezentativ pentru „țara noastră din Moldova”, privind povestirea fantastică: „Cel mai original dintre scriitorii din acea vreme și povestitorul I. Creangă, ale cărui basme, traducându-se, ar pierde tot farmecul și mai cu seamă tot hazul lor”.

I. Creangă a fost dat de poet ca exemplu de scriitor popular, de unde reținem și convingerea poetului că în „țara noastră” s-ar putea găsi modelul basmelor povestitorului humileștan: „Dar la dreptul vorbind, la Piața (Neamț), într-un ținut muntos, plin de legende, de povești, de locuitori, apoi localități istorice, (re-)vădită Colectoriul literar pentru a-mbele sece) nu găsește să culegă? Un munte de basme, născut asemenea în ținutul Neamțului, e Ioan Creangă. Căruia vrea să-i atribuie colecțiile pe Dănilă Prepelecă, pe Soacra cu trei nurați și altele, ca să vadă, care ar trebui să fie izvoarele, din care să se inspire, și cum vorbesc și se mișcă tînșii din Neamț?”

Cu povestitorul humileștan dorea să colaboreze în vederea alcătuirii unei cărți de povești: „Am hotărât împreună să scoatem o carte de povești pentru copii...” — scria poetul la 15 iulie 1886.

Comparat cu marii povestitori ai lumii — „...Ion Creangă (...) este unul dintre cei mai originali scriitori moldoveni și, în același timp, unul dintre cei mai buni povestitori din Europa” (Jean Boutière). În mai presus de toate, orice s-ar spune, el rămâne al nostru, al românilor: „Creangă este un reprezentant perfect al sufletului românesc între popoare; al sufletului moldovenesc între români; al sufletului țărănesc

Între moldoveni: al sufletului omului de munte între țărani moldoveni” (G. Ibălleanu).

Amintirile din copilărie sînt o operă unică, prin originalitatea și specificul ei, prin jovialitate, satiră și umor, urmată numai de Anii de ucenicie a lui M. Sadoveanu ori Hronical și cîntecul vîrșilor a lui L. Blaga. Prin oralaștea stilului, simplu și colorat de un întreg arsenal paronimic, păstrînd un ton simplu, dar plin de inventivitate și nerv, simetric prin ritmicită și muzicalitate, această operă înfățișează „copilăria copilului universal” (G. Călinescu), în care toți cititorii se regăsesc cu propria lor copilărie.

Enciclopedic via a vieții „poporului întreg a devenit artist individual în Creangă” (T. Vianu). Mare vrăci al expresiei, meșteșugul artistic al lui I. Creangă rezidă în darul povestirii, al redării situațiilor, în caracterizarea personajelor, al individualizării realiste și în particularitățile fantasticului. Satira și umorul țărănesc și viziunea locuitorilor și zicalile populare, expresiile neoașe, îl fac „unic în sine, însă divers în cetățiri (...) Creangă e în primul rînd (...) un strălucit artist” (M. Sadoveanu).

Farmecul operelor lui I. Creangă nu poate fi descris, fiindcă e specific și unic și „nu poate fi comparat nici cu cel al lui Rabelais, al lui Cervantes, al lui Perrault, al fraților Grimm sau al lui Andersen” (Al. Dima). Comparat prin gen proximității diferențiale specifică cu marii umoristi ai lumii — „umorul tragic la Cervantes, corosiv la Bocaccio, îndecent la Rabelais, jovial la Chaucer, trist la Mark Twain, paradoxal la B. Shaw — umorul lui Creangă este un umor țărănesc, pătrînd în el urmele originii lui folclorice...” (Eugen Todoran).

Legată organic în toate articulațiile ei de patrimoniul popular, opera lui I. Creangă reflectă tradițiile naționale străvechi, nu transfigurează fenomenele lumii, ci le prelungește viațibilitatea, din „efemerul cotidian spre eternul artistic” (Al. Dima). De aceea „opera lui Creangă este epopeea poporului român. Creangă este Homer al nostru” (G. Ibălleanu).

Grațian Jucan

Universalitatea operii. Primele traduceri

Urmărirea evoluției traducerilor din opera lui Ion Creangă impune o perioadă de timp în care să fie inclusă și epoca vîrșilor autorului. Vom releva astfel pe cele care au fost făcute în vremea cînd acesta trăia, până la sfîrșitul anului 1886, marele artist ceas al anului 1889.

A doua perioadă va fi constituită de postieritatea imediată a lui Creangă, până în anul 1920, deocare presupunem că din anul acesta începe noul stadiu cultural după zdruncinarea lumii în primul război mondial. A treia perioadă va fi cuprinsă între 1921—1944, interval ce ne va da prilejul să putem urmări cunoașterea la scară internațională a operii și o vom putea comora cu cea de la 1944 până astăzi cînd facem bilanțul acestor traduceri.

În timpul vîrșii scriitorului primele traduceri au fost realizate de Mite Kremnitz, introduse în ciclul Rumänische Märchen și publicate la Leipzig, în 1882. Poveștile incluse erau: „Punguța cu doi bani”, „Fata babei și fata monegului”, „Alvan Turbincă”. Am putea spune că aceste povești au trecut revedea grația dacă ne gândim că ele au fost traduse în „Convorbiri literare” — în ordinea de mai sus — în 1876, 1877, 1878. Legitim, ne putem întreba dacă nu s-ar datorază acestor traduceri și de ce sînt alese și traduse tocmai aceste povești cu caracter miraculos, fantastic, cînd la acea dată scriitorii noștri încheiasă, de fapt, tipărirea poveștilor sale și încusăre sînt publice „Amintiri din copilărie” (basmele 1881) reproduse de Eminescu în „Timpul”?

Anul 1882 este o dată importantă: apare articolul lui Titu Maiorescu „Literatură românească și străinătate”. În el, criticul își exprimă satisfacția pentru „favorarea neașteptată ce a găsit-o, mai ales în Germania, literatura poetică a unui popor, care mină atunci fusese intimă și aproape că neașeză sau cu antipatie”. Mentorul Junimii găsește că ceea ce a putut să placă străinilor la „Alessandri, Bolintineanu, Eminescu, Slavici, Negruzzi și Serbănescu” a fost „o linie măsură lor estetică originală și înaltă”. Toți autorii acestora (de la Creangă și mai departe) pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a firii lui etnice. Acest element original al noastre literatură, născîndu-se în această formă ca o rămășiță de o mîntuire sau primitiv, a trebuit să înceteze de tot omul luminat și să atragă simpatia lui aminte asupra noastră. Căci orice înfrîngere, pătrînd în orbă imitare a concepciunilor străine, s-au înscris în viața propriei noastre literatură și ne-au înfățișat ceea ce este, ceea ce gîndesc și simte Românul, în partea cea mai aleasă a fir

R. W. Seton-Watson și românii

Cea mai recentă lucrare de istorie a Corneliei Bodea a fost realizată în două volume în colaborare cu Hugh Seton-Watson...

pentru celelalte națiuni oprimate în Imperiul Habsburgic a crescut după izbucnirea primului război mondial...

Robert William Seton-Watson s-a născut la 20 august 1879 din părinți scoțieni. Tatăl său, W. L. Watson, a făcut o importantă carieră comercială...

Pe timpul Conferinței de Pace de la Paris, Seton-Watson, pe care Nicolae Iorga îl caracteriza drept „unul din acele impunătoare glorioze ale consilierilor meandrii ce nu pot rămâne neasculțate”...

Robert William Seton-Watson s-a mutat cu familia în Scoția unde a rămas trei decenii. Studiile sale s-au desfășurat însă în Anglia și anume la Winchester și la New College (la Oxford)...

Rezultatul acestor discuții s-a concretizat în articolul pe care R. W. Seton-Watson l-a intitulat First Impressions of Transylvania (1906-1907)...

Moartea tatălui, întâmplată în 1903, bogata moștenire de care dispunea dar indeosebi pasiunea pentru istorie l-au îndemnat pe tânărul Seton-Watson să călătorească prin Europa...

De la Arad tânărul scoțian a trecut prin tinuturile slavilor de sud, respectiv pe la Novi Sad și Zagreb, apoi prin Viena, de unde s-a întors în Anglia...

La finele anului 1905 tânărul Robert William Seton-Watson (Scotus Viator - Scoțianul călător, cum semna uneori în presă) a venit la Viena...

Impresiile profunde din această călătorie, indeosebi discuțiile purtate cu românii și cu slavii din sud, l-au determinat să vină în 1907 și în Slovacia...

În 1906 R. W. Seton-Watson a plecat de la Viena într-o primă călătorie în Ungaria. Admirabila sa față de maghiari, pe care mulți britanici liberali îl considerau urmași politici ai lui Kossuth...

Rezultatul acestor documentări a fost lucrarea de proporții Reasil Problems in Hungary apărută în 1908, în care autorul face ample referiri la situația dramatică a slovacilor și românilor...

În a doua jumătate a lunii mai, R.W. Seton-Watson ajunge și în Transilvania. Aici a luat prima dată contact cu ceea ce în epocă era numită „problema naționalităților” din Imperiul Habsburgic...

În perioada care a urmat, Seton Watson a urmărit cu un interes crescând, sistematic, evoluțiile dramatice din Imperiul Habsburgic...

Au urmat discuții amănunțite la Arad cu personalități ilustre precum Vasile Goldis, un deputat de Radna, și Ioan Russu-Siriani, editorul ziarului Tribuna Poporului...

În perioada care a urmat, Seton Watson a urmărit cu un interes crescând, sistematic, evoluțiile dramatice din Imperiul Habsburgic...

Converșirile cu Teodor V. Păcățian îl dezvăluie dintr-o dată lui Seton-Watson situația intolerabilă a românilor din Transilvania. Revendicările naționale ale satelor românești, rolul politic al țărănimii, al clerului de jos și al ierarhilor angajați în lupta contra oprezilor străine...

În perioada care a urmat, Seton Watson a urmărit cu un interes crescând, sistematic, evoluțiile dramatice din Imperiul Habsburgic...

În urma acestor converșiri R. W. Seton-Watson pleacă și la Blaj, unde are discuții de aceeași natură cu istoricul medievalist Augustin I. Bunea, membru al comitetului de studii al Academiei Române...

În perioada care a urmat, Seton Watson a urmărit cu un interes crescând, sistematic, evoluțiile dramatice din Imperiul Habsburgic...

REVISTA STRĂINĂ

BIENALA ILLUSTRATORILOR ORGANIZATĂ LA BRATISLAVA (BIB) a ajuns la cea de a 23-a ediție...

Specialiștii sînt de părere că interesul cititorilor francezi s-a mutat în ultimul an către lucrările non-ficționale, spre esee și literatură factuală...

Presedintele juriului ediției din acest an a fost tranzițiv Jannine Despiroux, juriul a avut greșeli minore de alege cele mai izbitoare ilustrații...

RECTORUL UNIVERSITĂȚII WILHELM-FRANKE DIN STATUL AMERICAN OHIO a acordat titlul de Doctor în științe umaniste...

M-AM NĂSCUT ÎN ANUL 1855 LA TASKENT ȘI TOATĂ VIATA AM FOST URMATĂ DE GHINION, spune nu demult, într-un interviu, prozatoarea sovietică Dina Saur...

SALON DU LIVRE '89, DESCHIS LA PARIS, a pus în evidență preferențele cititorilor francezi. El a mai evidențiat și faptul că, după părerea specialiștilor, în Franța cărțile proaste se vînd mai bine decît cărțile bune...

CULTURA ROMÂNEASCĂ ÎN LUME

„HOREA” - DIMENSIUNEA UNIVERSALĂ

Un adevărat eveniment cultural, plinditor în sensul recunoașterii unei valori românești, îl constituie înființarea la Universitatea Bloomington (Indiana, SUA) a unei catedre „Nicolae Bretan”...

teresului pentru creația sa s-a datorat aproape în întregime genialității sale ca autor de lieduri. Acest domeniu arată că „muzica lui Nicolae Bretan este, în esență, un idiom de cultură conservatoare, care aparține nemijlocit tradiției articulate de Schubert, Schumann, Brahms, Strauss, Mahler, Wolf și Schneck (...); ea folosește într-o oarecare măsură culeșul local dar muzica sa este în același timp de o universalitate certă și dovedește o extraordinară sensibilitate a limbajului”...

„TRANSILVANIA ÎN MILENIUL I e.n.”

Transilvania în the first millenium A.D. Some linguistic aspects (Transilvania în primul mileniu al erei noastre. Cîteva aspecte lingvistice) se intitulază un penetrant și solid studiu de istorie a culturii - conceput dintr-o perspectivă interdisciplinară (lingvistică, arheologie, critică izvoarelor istoriografice) - ce începe a se publica în forma de revistă de prestigiosă revistă americană New York Spectator...

Studiu prof. Virgiliu Ștefănescu-Dragănești ar putea să constituie un important nucleu pentru o viitoare cercetare de anvergură. Afilăm aici interesante și documentate încheieri privitoare la prezenta authtonie în Transilvania ocupată de sîrbi și unguri...

A. Silvestri

„LITERATURA NA GAZETA” PUBLICĂ SUB TITLUL „IN SLUBA LUBRII”

Unul din marii baritoni ai lumii consideră că personajul titular „exemplifică, de fapt, cea mai luminată sinteză a caracterului național român. Horea este întregu, curajos, plin de compasiune, spirit și înțelepciune”...

care nu îl are nu se poate numi om. Dacă nădărnac de acord că iubirea este ceva general și necesar ca aerul, atunci vom înțelege mai ușor că eu trebuie să scriu exclusiv în sluba binelui omului...

SPORT

Dața bijutierului

În inge. În arid cînd ninge, secunda nomadă se încarcă de miracol și suplețe. Dața bijutierului care acornește ninsori trebuie să fie una de mărgăritar. Sau neocunoscută de noi, fiind prea din cale afară de frumoasă ninsorea de miercuri. Coloana vertebrală a ninsorii este, la munte, bradul, în cîmpie, salcîmul. Iar pe stadioane, omul cu pălărie de fetru și fulgarin de artist care, la sîrșitul meciului Steaua - Universitatea Craiova, cîștigat de olteni (nu mă laud, dar cu patru zile înainte fi dădusem cîștigători siguri pe studenți) a făcut o plecăciune largă și a declarat: fără supărare, nu vîd pentru ce mi-ăș mai purta pașii acolo unde antrenorul Anghel Iordănescu se bilbie la ne-sîrșit.

femeat spre cîntecul marilor lîubri. Dar de ce cedează, complet țără rost? Pentru că sînt gata să port doi urși de belciug pînă în Plața vinului din Sibiu, și să beau acolo o cană de apă chioară, fără broboane de vin pe buzele de cositor, dacă egalul realizat de Inter la Craiova ține de botul nevinovat al mielului pe care-l semănăm cu pumni de grîu la sîrșitoarea dintre ani. Să între minciunos în oglindă și să rămîna acolo dacă lucrurile s-au petrecut pe dunga adevărului? Ninge... Și mă cuprind copiii în toate ungherele sufletului. Și trebuie să spun că Dinamo București își răspîlătește spectatorii cu miile de bucurii, ca și că zăpezie cîzînd. Cea mai bună echipă românească din clipa de față, Dinamo, umbă cu pași tineri prin cercuri de vrajă. Stăpîna pe minunea vîrstei de douăzeci de ani, Dinamo ține în ființă un vis, odihnitor ca și omătul adunat pe crengi de mestecen, pe cetină de brad. Ninge, ninge, ninge... Fănuș Neagu

Steaua luncă, acum, spre zodia înecătorilor. Nu mai e ulei în farul de la Tuzla, iar paznicul de far au pierdut cărarea scufundată-n cîmburu și isprăvită-n izvoare cu noroc. Plecare la Jenei de la cîrma corăbii a dus la dezordine, indisciplina, nisip în gură. Universitatea Craiova leagă al doilea pod

Redactor-șef: Nicolae Dan Frunzelată, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), A. I. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACTIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISTRATIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 71 86 Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘTIINȚII

Luceafărul Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA